

BEKÖSZÖNTŐ

Kezdetben, amikor még Magyarországon drámapedagógia nem létezett, volt a SZÍNLAP. Az amatőr színjátszók és a rendezők között terjedt. Megjelent évente négyszer. És élt két évet. Aztán ÉVKÖNYVben számoltak be a szerkesztők; mi említésre méltó történt a színjátszók házatáján. Az ÉVKÖNYVben már a drámapedagógiáról is olvasható az érdeklődő. Három alkalommal, nem többször. Majd a SZÍN-KÉP, a Köznevelés melléklete csurgatott minket érintő hírt, beszámolót olykor-olykor. Ezt kiegészítendő, kapta kézbe a LEVELET majd az ÚJ MASZKOT az olvasó, hogy le ne maradjon a drámapedagógiai és színjátszó eseményekről.

És most itt a DPM, a drámapedagógiai és gyermekszínházi magazin.

Az új bekezdést, kedves olvasó nemcsak az teszi indokolttá, hogy új gondolat keresi frásos formáját, hanem hogy olyan, az eddigiektől merőben eltérő periódikát forgathat a szakmabeli, amelyet eddig hiába próbált volna, lévén hogy ehhez hasonló nálunk még el nem hagyta a nyomdát, és nekünk ezt van szerencsénk „felvezetni”. Független és önálló szakmai orgánium birtokosa lehet a drámapedagógia, a reformpedagógia, a gyermekszínházi iránt érdeklődő pedagógus, olyan olvasó aki maga alakíthatja a lapot, olyan előfizető, aki teleírhatja a lapot, olyan terjesztő, aki szerkesztheti a lapot.

Írjuk együtt, terjesszük együtt! — ez volt olvasható már a DPM-et beharangozó szórólapon is. És ez; a Magyar Drámapedagógiai Társaság lapja. Ilyen sem történt még; közgyűlés határozott, miféle legyen a periódika profilja, ki feleljen érte, hogy árusítsák és mennyiért, hogy annak magazin jellege legyen, tartalmazzon tudósítást, interjút és életképet, legyen benne módszer-leírás, könyvismertetés és közérzet-rögzítő rövidpróza, tudhassa az olvasó mi történik külföldön és itthon, s adassék hely játékleírásnak is, elemzésnek is.

Hogy milyenre sikeredik, az idő dönti el meg az olvasó. Az olvasó, aki írja is meg terjesztője is a lapnak. Mindazonáltal félve és féltve bocsátja útjára a DPM-et a drámapedagógiai és gyermekszínházi magazint, a MAGAZINT a

Szerkesztő

Magyar Drámapedagógiai Társaság levele a művelődési miniszterhez.

Kedves Miniszter Úr!

A személyiségközpontú drámapedagógiai módszer husz éve kezdett gyökeret ereszteni hazánkban. Művelői mára egyesületbe tömörültek, jelentős magyar nyelvű szakirodalmat hoztak létre, fordításokból, kísérletek leírásából, s május végére megjelentetik első szaklapjukat is. A drámapedagógia népszerűsödésével oktatási devalváció jelei is jelentkeznek, a szakképzettségről ugyanis ma senki nem ad ki bizonyító értékű okiratot.

Arra kérjük tisztelettel Miniszter Urat, tegye lehetővé, hogy a drámapedagógiai szakképzettség szakvégeztiséget is jelentsen, másként, tegye lehetővé, hogy a drámapedagógia mint pedagógiai módszer és szaktárgy bekerüljön a művelődési ágazati szakképzési jegyzékbe.

Mire jogosíthat a drámapedagógiai szakvégeztiség? Mindenekelőtt arra, hogy a végzettséget megszerző drámatanár alkalmazza a tárgyát módszerként tanítási órákon és más közösségi összejöveteleken, óvodától a középiskoláig, tantárgyak keretében és önálló drámajáték órán, tanintézetben, művelődési közösségekben egyaránt.

A drámapedagógiai szakvégeztiség jogosítványt adhat arra is, hogy birtokosa taníthassa a drámapedagógiát felnőtt pedagógusok és népművelők körében továbbképzési kurzusokon valamint nevelőképző főiskolákon és egyetemeken. (Ez utóbbi cél eléréséért minden bizonnyal többlet elméleti és gyakorlati ismeretek bizonyítására lesz szükség.)

A végzettség megszerzéséhez szükséges szakismeretek (szakirodalom) rendelkezésre állnak. Drámapedagógiai tanterv is készült már, nyomtatásban is ismeretes. (Gabnai Katalin alkotta.) Speciális tanterv ugyancsak rendelkezésre áll főiskolák, gyógypedagógiai iskolák részére is.)

A drámapedagógia alkalmazása most születő világunkban igencsak fontos lehet, partneri létezésre szoktatja a tanárt és a diákot, a demokráciával élni tudásra. A hátrányos helyzetűeknél segít a konfliktusok oldásában, kreativitást fejlesztő tréningjeivel viszont minőséget tud hozni.

Kedves Miniszter Úr! A szakképzési jegyzékbe történő felvételtől azt reméljük, hogy a módszer és szaktárgy polgárjogot nyer iskoláinkban, azáltal, hogy a Minisztérium az oktatási intézmények tudomására hozza ebbéli döntését. Remélhető, hogy ily módon bekerül a drámapedagógia a rendszeres pedagógiai képzés, továbbképzés programjába.

Azt kérjük tisztelettel, hogy bizassék meg a Magyar Drámapedagógiai Társaság mint e téma szakembereit magába gyűjtő szervezet a vizsgaanyag kidolgozásával és a vizsgáztatás megszervezésével. Tekintse Miniszter Úr társaságunkat e témakörben konzultáló partnerének.

Kedvező döntését várja tisztelettel:

Budapest, 1991. április 23.

Debreczeni Tibor
elnök